

Friluftsgudstjeneste anden pinsedag 16. maj i Branderup

Ordene til i dag anden pinsedag er hentet fra Johannesevangeliet, fra den sidste del af beretningen om Jesu bispisningsunder (Joh 6,44-51).

Jesus har bispist en stor folkemængde. Godt fem tusinde mennesker er blevet mættet med fem bygbrød og to fisk. Og da man samler resterne ind er der tolv fyldte kurve til overs.

Et mirakel, et under ud over det sædvanlige.

Ordene, vi har hørt fra Johannesevangeliet, er ord fra den følgende dag, hvor Jesus udlægger underets betydning for sine jødiske fæller.

De bliver imidlertid hurtigt meget betænkelige over det, som Jesus siger. De skumler og tænker, hvem tror han egentlig, han er?

Tegn på Jesus selv

Evangelisten Johannes kalder de forskellige undere, Jesus gør, for tegn. Det gælder f.eks. vinunderet i Kana, hvor Jesus til en bryllupsfest gjorde vand til vin. Det gælder Jesu helbredelser og hans opvækkelse af venen Lazarus fra de døde. Brødunderet er også at betragte som et sådant tegn.

Et under kan ikke undgå at forundre og tiltrække sig vores opmærksomhed. Men Jesus er tydeligvis meget bevidst om, at det budskab, han kommer med i egen person, at det ikke skal forsvinde i en diskussion af, hvorvidt de undere, han gør, er realistiske eller ej, eller i ensidig opmærksomhed på at forklare, hvordan de kunne ske og finde sted.

Underne må heller ikke reduceres til kun at blive set som en slags brød og skuespil, som for at holde vores opmærksomhed og loyalitet fangen.

Brødunderet er derfor først og fremmest at forstå som et tegn. Underet peger ud over den konkrete begivenhed, hvor den store folkemængde kortvarigt blev mættet af de fem brød og de to fisk. Underet er mere, og det er netop dette mere, som Jesus udfolder i sin forklaring til sine jødiske landsmænd.

Jesus taler i sin udlægning om sig selv som det egentlige brød, og vel at mærke som det brød, der mætter for evigt.

Evangelisten Johannes lader Jesus sige det med disse ord: "Den, der tror har evigt liv. Jeg er livets brød. Det levende brød, som er kommet ned fra himlen, og den, som spiser det, skal leve til evig tid. Og det, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden." (Joh 6,51)

Jesus er brødet fra himlen. Hør det som en poetisk omskrivning af indledningsordene i Johannesevangeliet om, Jesu komme til jord, som det at ordet er blevet kød.

Jesus er Guds ordet i kød og blod. I ham møder vi Gud, konkret som i brødet, vi køber, bryder og deler. Og samtidigt er det håb, han nærer os med, af en styrke og kraft, som opbygger og mætter udover det daglige måltid. Han er det evige brød, og i ham møder vi og får vi del i det evige liv.

Et symbol på værens fylde

Den tyske teolog Gert Theissen udgav for ganske få år siden en poetisk-kritisk katekismus med titlen *Tro og tanke*. Den udkom sidste år på dansk.

I denne udgivelse har Theissen også forholdt sig til brødunderet. Et af bogens afsnit bærer følgende overskrift: Jesus forøgede mængden af brød. Hvad betyder myten om "bespisningsunderet"? (s.215-16) .

Theissen får her, efter min opfattelse, sagt noget væsentligt om, hvad underet er tegn på, og hvilken betydning det har for os, hvilken gave det under og hvilken fordring underet sætter for vores liv med hinanden.

Theissen kalder bespisningsunderet for "et symbol på værens fylde".

Vi lever i en stadig bekymring for, er der mad nok, er der tilstrækkeligt med ressourcer.

Vi kan arbejde på at producere nok, at øge mængden af brød og mad i verden, så alle kan blive mætte. I en verden med et fortsat stigende befolkningstal. Og teknisk set er vi jo i dag i stand til at producere nærmest uendelige mængden af fødevarer

Men vi mennesker er overbeviste om, at det ikke rækker, skriver Theissen. Derfor lever vi under den tvang, at vi er nødt til at tage noget fra andre. Vi hæger om vores eget, holder fast i det, vi mener tilhører os selv. Og det skaber en atmosfære af ængstelse og skeptisk blik på de andre og på den fremmede. "Min næste vil nok tage noget fra mig, så det er bedre at værne om mit eget", tænker jeg.

Brødunderet taler stik imod en sådan tankegang. Den lærer os derimod menneskelighed, skriver Theissen. Bespisningsunderet er et symbol på menneskelighed.

I stærk kontrast til brødunderet står f.eks. beretningen i Markusevangeliet om kong Herodes fødselsdagsfest (Mk 6,14ff.). Herodes holder fest for de indbudte, og hans datter danser for ham. Han synes, hun danser dejligt, føler sig underholdt og er glad. Han tilkender derfor sin datter, at hun skal få et ønske opfyldt, et hvilket som helst. Og efter at have rådført sig med sin mor kommer hun frem med sit ønske. Hun ønsker Johannes Døberens hoved på et fad. Og hendes ønske bliver opfyldt. Johannes hoved bliver serveret for gæsterne på et fad.

De politiske intriger bag hændelserne lader vi her ligge, men ved den fest blev kun en vrede mættet. Festen var dybest set ingen fest, men den blev et tegn, et symbol på det værste og mest dæmoniske ved den menneskelige magt.

Bespisningsunderet er ganske anderledes underfuld. Der viser sig at være mere, end vi kan se, når vi deler. Og måltidet, som Jesus giver os del i, er præget af stor generøsitet. Det ligger i hans væsen. Det ligger i Gud.

Det er ikke tilfældigt, at evangelisten Johannes i sin skildring af bespisningsunderet fortæller, hvordan Jesus tog de fem brød, takkede, brød dem og lod dem dele ud. Det er, som i nadveren, vi om lidt skal dele. det måltid, hvor Gud jo netop giver os fortsat del i sig. Vi får her del i Jesus, i kød og blod, og vi bliver her såvel mindet om Guds store generøsitet, hans kærlighed og vilje til at gøre lige så, dele med hinanden.

Som Theissen slutter sin udlægning:

Der er brød til alle,
ikke kun til de store i verden.
ved nadvermåltidet skal
det håb fornyes, igen og igen,
når vi deler
alt med alle.

Gud hjælp os deri.

I Jesu navn. Amen

